

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ^ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-התודה היתה באה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תהיינה כתיב.	רב יצחק בר אבדימי:											◇	ענה.
אימא: עשרה קפיזן												ז	ענה.
בעשרונות דבר הכתוב.	רבא:											!	ענה.
למדנו עשרה לחמץ, עשרה למצה מנין? ת"ל: (ויקרא ז) על חלות לחם חמץ, כנגד חמץ הבא מצה.												■	ענה.
וכי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש?												ז	ענה.
הימנו ודבר אחר הוא, וכל הימנו ודבר אחר לא היו היקש.												!	ענה.
הניחא למאן דאמר לא היו היקש, אלא למ"ד היו היקש מאי איכא למימר?												ז	ענה.
תביאו רבויא היא.												!	ענה.
המילואים היו באין כמצה שבתודה, חלות ורקיקין ורביכה.												■	ענה.
נזירות היתה באה שתי ידות כמצה של תודה, חלות ורקיקין, ואין בה רבוכה, נמצא עשרה קבין ירושלמית שהן ששה עשרונות ועודיין.												■	ענה.
מנא ה"מ?												^	ענה.
דאמר קרא: (ויקרא ח') ומסל המצות אשר לפני ה' לקח חלת מצה אחת וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחד, בשלמא חלות - חלות, רקיק - רקיק, שמן מאי נינהו? לאו רבוכה.	רב חסדא אמר רב חמא בר גוריא:											!	ענה.
אימא: אנתא דמשהא	מתקיף לה רב אויא:											ז	ענה.
(ויקרא ו') זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו, וכי מה למדנו לבניו ביום המשחוח? אלא מקיש חינוכו להמשחו, מה המשחו רבוכה, אף חינוכו רבוכה.	אלא כדרשר רב נחמן בר רב חסדא משמיה דרבי											■	ענה.
כהן גדול המתקרב לעבודה - צריך שתי עשרונות האיפה, אחת להמשחו ואחת לחינוכו	רב חסדא:											■	ענה.
שלש.	מר בר רב אשי:											■	ענה.
ולא פליגי: הא דעבד עבודה כשהוא כהן הדיוט, הא דלא עבד עבודה כשהוא כהן הדיוט.												■	ענה.
נזירות היתה באה שתי ידות כמצה שבתודה.												■	ענה.
(ויקרא ז) שלמיו - לרבות שלמי נזיר לעשרת קבין ירושלמיות ולרביעית שמן יכול לכל מה שאמור בענין? ת"ל: מצות.	תנו רבנן:											■	ענה.
מאי תלמודא?												^	ענה.
דבר שנאמר בו מצות, לאפוקי רבוכה דלא נאמר בו מצות.	רב פפא:											!	ענה.
מצות - כלל, חלות ורקיקין - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, חלות ורקיקין אין, מידי אחרניא לא.	דבי רבי ישמעאל תנא:											■	ענה.
השוחט את התודה לפנים, ולחמה חוץ לחומה - לא קדש הלחם.												■	ענה.
שחטה עד שלא קרמו פניה בתנור, ואפילו קרמו כולן חוץ מאחד מהן - לא קדש הלחם.												■	ענה.
מאי חוץ לחומה?												^	ענה.
חוץ לחומת בית פאגי	רבי יוחנן:											! ◆	ענה.
חוץ לחומת העזרה.	ריש לקיש:											! ◆	ענה.
ריש לקיש אמר חוץ לחומת העזרה, בעינן על בסמוך	[ריש לקיש]											■	ענה.
ורבי יוחנן אמר חוץ לחומת בית פאגי, אבל חוץ לעזרה קדוש, ולא בעינן על בסמוך.	[רבי יוחנן]											■	ענה.
והא איפליגו בה חדא זימנא												ז	ענה.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

מנחות- התודה היתה באה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
השוחט את הפסח על החמץ - עובר בלא תעשה	דתנן: [ת"ק]									⚡		◇	ענה:	
אף התמיד	רבי יהודה:									⚡			ענה:	
לעולם אינו חייב - עד שיהא או לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה עמו בעזרה	ואמר ריש לקיש:	⚡										◇	ענה:	
אף ע"פ שאין עמו בעזרה	ורבי יוחנן אמר:	⚡										◇	ענה:	
צריכא, דאי איתמר בההיא, בההיא קא א"ר יוחנן, דכל היכא דאיתיה באיסורא קאי, אבל לענין מקדש לחם - אימא מודי ליה לריש לקיש, דאי איתיה בפנים קדוש, אבראי לא קדוש ואי איתמר בהא, בהא קאמר ריש לקיש, אבל בהך אימא מודה ליה לרבי יוחנן, צריכא.										!		◇	ענה:	
תניא כוותיה דרבי יוחנן:													ענה:	
השוחט את התודה לפנים, ולחמה חוץ לחומת בית פאגי - לא קדש הלחם.	[תניא]												ענה:	
שחטה עד שלא קרמו פניה בתנור.													ענה:	
מנא הני מילי?												^	ענה:	
(ויקרא ו) על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח - מלמד שאין הלחם קדוש אלא אם כן קרמו פניה בתנור	דתנו רבנן:											!	◇	ענה:
יקריב קרבנו על זבח - מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח												!	◇	ענה:
זבח תודת - מלמד שאם שחט שלא לשמן לא קדש הלחם.												!	◇	ענה:
יוצאין במצה נא ובמצה העשויה באילפס.	תנו רבנן:												◇	ענה:
מאי מצה נא?												^	ענה:	
כל שפורסה ואין חוטין נמשכין הימנה.	רב יהודה אמר שמואל:											!	◇	ענה:
וכן לענין לחמי תודה.	רבא:												◇	ענה:
פשיטא, הכא לחם כתיב והכא לחם כתיב												⚡	ענה:	
מהו דתימא: אחד אמר רחמנא - שלא ישול פרוס, והא כמאן דפריסא דמיא, קמשמע לן.												!	◇	ענה:
תודה ששחטה על שמונים חלות - חזקה אמר: קדשו ארבעים מתוך שמונים	איתמר: [חזקה]											⚡	◇	ענה:
לא קדשו ארבעים מתוך שמונים.	רבי יוחנן:											⚡	◇	ענה:
הכל מודים, היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים - קדשו, אל יקדשו ארבעים אלא אם כן יקדשו שמונים - לא קדשו, כי פליגי בסתמא:	רבי זירא:												◇	ענה:
לאחריות קא מיכוין	מר סבר: [חזקה]											⚡		ענה:
לקרבן גדול קא מיכוין.	ומר סבר: [רבי יוחנן]											⚡		ענה:
בכלי שרת מקדשין שלא מדעת קא מיפלגי	אביי:												◇	ענה:
כלי שרת מקדשין שלא מדעת	מר סבר: [חזקה]											⚡		ענה:
כלי שרת אין מקדשין שלא מדעת.	ומר סבר: [רבי יוחנן]											⚡		ענה:
דכולי עלמא - כלי שרת מקדשין שלא מדעת, והכא בסכין קא מיפלגי	רב פפא:												◇	ענה:
סכין מקדשת ככלי שרת	מר סבר: [חזקה]											⚡		ענה:
סכין כיון דלית ליה תוך - אינה מקדשת בכלי שרת.	ומר סבר: [רבי יוחנן]											⚡		ענה:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ; שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

מנחות-התודה היתה באה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	ענה:	
דכולי עלמא - כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת, והכא בסכין קא מיפלגי	ואיכא דאמרי, רב פפא											■	◇	ענה:
סכין אלימא מכלי שרת, דאע"ג דלית ליה תוך מיקדשה	מר סבר: [חזקיה]											■	■	ענה:
סכין לא אלימא ליה מכלי שרת.	ומר סבר: [רבי יוחנן]											■	■	ענה:
שחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה - קדש הלהם.												■		ענה:
שחטה ונמצאת טריפה - לא קדש הלהם.												■		ענה:
שחטה ונמצאת בעלת מום - ר' אליעזר אומר: קידש	[רבי אליעזר]											■	◇	ענה:
לא קידש.	חכמים:											■	◇	ענה:
שחטה שלא לשמה, וכן איל המילואים, וכן שני כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן - לא קדש הלהם.												■		ענה:
מתני' מני' רבי מאיר												■	◇	ענה:
זה הכלל: כל שפיסולו קודם שחיטה - לא קדש הלהם, פיסולו אחר שחיטה - קדש הלהם	דתניא:											■	◇	ענה:
שחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה - קדש הלהם												■	◇	ענה:
שחטה ונמצאת טריפה - לא קדש הלהם												■	◇	ענה: